

Zeventiende zondag door het jaar - C

Gen. 12,18-32

Kol. 2,12-14

Lc. 11,1-13

Leren biddend vragen

"Heer, leer ons toch bidden" vroegen Jezus' leerlingen, die geïntrigeerd waren door Zijn urenlang gebed in eenzaamheid. Niemand van ons kan bidden uit zichzelf. Wij hebben het allemaal geleerd van iemand anders, misschien van moeder toen wij nog klein waren, ofwel later in een gebedsgroep. Wij moeten het steeds opnieuw leren, het best van Jezus Zelf.

Bidden veronderstelt stilte. Want bidden is vooral veel luisteren. Zo goed luisteren tot wij horen wat God eigenlijk van ons verlangt. Soms hebben wij zo vele vragen, opwerpingen en aanklachten. Dan hebben wij de indruk dat God ons maar niet antwoordt. Tot wij gaan inzien dat niet wij de vragen te stellen hebben, maar dat wij vooral te luisteren hebben naar God, die ons deze vraag stelt: "Wat denkt jij te moeten doen om in Mijn vriendschap te blijven te midden van hetgeen je nu beleeft?" Die uitnodiging beluisteren en er een begin van antwoord op vinden, dat is de kern van het gebed. Mogen wij in ons gebed dan niets vragen aan God? "Jawel", zegt de Heer ons vandaag, "Vraag en gij zult verkrijgen! Gij moogt herhaaldelijk en aandringend vragen." Maar wij moeten daarbij toch letten op onze innerlijke houding. Als wij in nood zitten, dan gaan wij aankloppen bij die familieleden of vrienden waarvan wij er vrijwel zeker van zijn dat zij ons niet met lege handen zullen wegsturen. Wij durven maar iets vragen aan iemand die wij vertrouwen en die ons echt genegen is. Aan God iets vragen is dus altijd een teken dat wij erop vertrouwen dat Hij ons steeds liefdevol beluistert en een antwoord geeft, op één of andere manier. Als wij herhaaldelijk vragen, dan is het dus niet om te zagen, maar om ons vertrouwen uit te drukken in God die ons Zijn liefde tonen mag, op Zijn wijze en op Zijn tijd.

Letten wij daarbij toch even op wat de voorbeelden uit de liturgie van vandaag ons leren over het vraaggebed. Abraham uit de eerste lezing en de vriend uit het evangelie vroegen niets voor zichzelf. Zij vroegen aan God iets goeds voor anderen. Wij kunnen God dus zeker nooit iets vragen dat iemand benadeelt. En ons vraaggebed kan ook niet op de eerste plaats ons eigen voordeel op het oog hebben. Maar vooral: uit de beden van het Onze Vader leert Jezus ons aan God dingen vragen waar wijzelf zeer persoonlijk moeten aan meewerken. Een vraaggebed tot God is immers nooit een bede opdat Hij het werk in onze plaats zou doen. Het veronderstelt terzelfder tijd een engagement van onze kant dat wij gaan meewerken met God, zodat kan gerealiseerd worden wat wij vragen. "Uw Rijk kome". Dat liefderijk van God groeit op aarde, als wij "medebouwers" worden door onze daadwerkelijke dienstbaarheid. "Geef ons heden ons dagelijks brood". Als wij werkelijk verlangen dat allen brood hebben, dan kunnen wij niet anders dan ook denken aan de vele hongerigen die aan de andere kant van onze wereldtafel zitten en dit betekent dus: rechtvaardigheid tegenover de zwakkeren en solidariteit met de armen. "Vergeef ons onze schulden". Als wij vergeving vragen, kunnen wij niet anders dan zelf de eerste stap zetten om anderen te vergeven. "Leid ons niet in bekoring" veronderstelt dat wij ook daadwerkelijk datgene vermijden waarin wij zwak zijn. Wij mogen dus vragen aan God, als wij goede dingen vragen voor anderen, niet voor eigen voordeel en als wij terzelfder tijd ook aanbieden mee te werken. Zo is het te begrijpen dat de Heer ons aanspoort tot onophoudelijk aandringen, dus tot onophoudelijk luisteren en dus tot onophoudelijk medewerken.

In alle omstandigheden van ons leven op die wijze tot God bidden, is niet zo gemakkelijk. Wij kunnen het alleen van Jezus leren. Zoals Gezelle dichtte: "Gij badt op enen berg alleen, en, Jezus, ik en vind er geen waar 'k hoog genoeg kan klimmen om U alleen te vinden. Ach, leer mij, arme dwaas, hoe dat ik bidden moet."

Pater Frans s.j.